

**Папа Франциск
в Южна Корея**

Госпожо президент,
Почитаеми членове на правителството и властите,
Уважаеми членове на дипломатическия корпус,

Скъпи приятели,

За мен е голяма радост да дойда в Корея - „земята на ведрото утро“, и да почерпя опит не само от природната красота на страната, но преди всичко от красотата на нейния народ и нейното историческо и културно богатство. Това национално наследство бе поставено на изпитание през годините на насилие, преследване и война. Но въпреки тези изпитания топлината на деня и мракът на нощта винаги са отстъпвали пред ведрината на утрото, т.е. на неподправената надежда за справедливост, мир и единство. Колко велик е дарът на надеждата! Не можем да губим кураж в преследването на тези цели, които са за доброто не само на корейския народ, но и на целия регион и целия свят...

Посещението ми в Корея е по повод на VI ази-

На стр. 6

**Рождество
на Божията
майка**

Господ, Който живее на небесата, като поиска да се яви на земята и да живее между човеците, преди това си приготви на нея място, в което да се всели Неговата слава - Пречистата Своя Майка: защото обичайно е у царете, когато те искат да посетят някой град, преди това да си пригответ там палат за своето пребиваване. И както палатите на земните царе се изграждат от най-изкусните майстори и от най-скъпоценни материали и се издигат на най-високото място, като са по-прекрасни и по-обширни от всички други човешки жилища, така подобавало да се създаде и палатът, който трябвало да стане вместилище на славата на Невесния Цар.

И ето - Бог благоизволи в началото на новозаветната благодат да бъде създаден неръководен храм - Пречистата, Преблагословената Дева Мария. А от кой строител беше съграден този храм? Наистина - от най-премъдрия, от Самата Премъдрост Божия, както говори Писанието: „Премъдростта си съгради дом“ (Притчи Сол. 9, 1). А всичко, сътворено от Премъдростта Божия, е прекрасно и съвършено! И понеже Божията Премъдрост създаде одушевената скиния на Словото, затова се и съгради съвършен храм за съвършения Бог, пресветъл палат за пресветлия Цар, пречист и не-

На стр. 6

**Доброволческа група
на „Каритас“ - Русе,
помогна в Мизия**

На стр. 2

**Поклонение от Вроцлав
до Ясна Гора - Ченстохова**

Поканен да участвам, придружавайки поклонниците от България като духовно лице, с благослова на Негово Високопреосвещенство Христо Пройков тръгнах с голямо любопитство на това ходещо поклонничество до светилището на Черната Богородица.

Вече на самата автогара в София разбрах, че групичката от България е доста интересна и колоритна. Имаше млади и не чак толкова млади хора, но като че ли общият дух беше един и същ - поклоннически. Пристигнахме в Краков и там ни посрещна Дарина - организаторката, и от един автобус ни натовари на друг за Аушвиц. Беше ми доста странно да започна поклонението точно от това място. Но след посещенията и тежестта в сърцето от спомена за случилото се там разбрах, че да си

припомним както общия човешки грях, така и личния, е добро начало за едно поклонничество. Да признаем, че тръгваме на път с тежестта на всичко това, което носим в сърцата и душите си, е добро упражнение - особено ако се знае, че ще трябва да се върви повече от 200 км.

На другия ден, пак вписано в духовното изживяване, имаме радостта да служим литургия в светилището на Божието милосърдие в Краков. След припомнянето и признаването на греха Провидението ни предложи Божието милосърдие. Така покаяни и опростени тръгнахме за Вроцлав, където вече ни чакаше голямата група поклонници. Не знам дали да го причисля към очистиращите знаци, но

На стр. 5

Пишат ни от енориите**Село Ново Делчево**

На 15 август - празника Успение на Света Богородица, много енориаши се стекоха в храма „Успение на Света Богородица“ в Ново Делчево, където бе отслужена литургия от отец Петко Вълв. Пред иконата на Светата Майка бяха поставени много хлябове, погачи за здраве, радост и благополучие.

Но най-радостни бяха момичетата и момчетата, които взеха Първо причастие! Момичетата бяха облечени с бели рокли, а момчетата - официално. След като получиха Първо причастие, децата казаха молитвата Отче наш.

Отец Петко подари на първопричастниците за спомен „Библия за младежи“ с цветни картинки. Необходимо е да се работи с децата още от най-ранна възраст, за да се възпитават в християнските ценности.

На стр. 4



Съвет

Скъпи братя и сестри, добър ден!

В четивото от Книгата на псалмите се казва: „Господ ми даде съвет, дори и нощем сърцето ми ме наставлява“ - синодален превод: „Господ ме е вразумил; дори и нощем ме учи моята вътрешност“ (Пс. 15 (16), 7). И това е още един дар на Свети Дух - дарът на съвета. Ние знаем колко е важно в най-деликатните моменти да можем да разчитаме на съветите на мъдри хора, които ни обичат. Сега чрез дара на съвета сам Бог със Своя Дух просвещава нашето сърце, та да ни помогне да намерим подходящия начин да говорим и да се държим, както и правилния път, който да следваме. Но как този дар действа в нас?

1. В момента, в който Го приемем и подслоним в сърцето си, Свети Дух веднага започва да ни прави чувствителни към Неговия глас и да насочва нашите мисли, чувства и намерения според сърцето на Бог. В същото време насочва все повече вътрешния ни поглед към Исус - като образец как да действваме и какви да са отношенията ни с Бог Отец и с братята. Следователно съветът е дарът, с който Свети Дух прави нашето съзнание способно да извърши конкретен избор в общение с Бог според логиката на Исус и на Неговото Евангелие. По този начин Духът ни помага да израснем вътрешно, да растем положително, да се развиваме в общността, помага ни да не попаднем в клопката на егоизма и на „нашето виждане“ на нещата. Така Духът ни помага да растем, а също и да живеем в общността. Съществено условие за запазване на този дар е молитвата. Винаги се връщаме на тази тема - молитвата! Толкова е важна молитвата. Нека да се молим с молитвите, които ние всички знаем от деца, но да се молим също с наши думи. Да се молим на Господ: „Господи, помогни ми, посъветвай ме, какво да правя сега?“ И с молитвата ние правим място за Духа - да дойде и да ни помогне в този момент, да ни посъветва всички нас както трябва да правим. Молитвата! Никога не забравяйте молитвата! Никога! Не я забравяйте в автобуса, на улицата... Да се помолим в мълчание, със сърцето. Да се възползваме от тези моменти, за да се молим, да се молим, та Духът да ни даде дара на съвета.

2. В съкровена близост с Бог и слушайки Неговото слово, полека лека ще оставим настрана нашата лична логика, продиктувана в повечето случаи от нашата затвореност, от нашите предразсъдъци и от нашите амбиции, и ще се научим да питаме Господ:

„Какво е Твоето желание?“, „Каква е Твоята воля?“, „Какво Ти е угодно?“ По този начин у нас ще узрява една дълбока настройка - почти със същата природа като тази на Духа, и ще се види колко верни са думите на Исус, записани в Евангелието на Матей: „Не се грижете как или що да говорите; защото в оня час ще ви бъде внушено какво да кажете; защото не сте вие, които ще говорите, а Духът на Отца ви, Който говори във вас“ (Мат. 10, 19-20).

Духът е, Който ни съветва, само че трябва да дадем място на Духа, за да може да ни съветва. А да дадем пространство, означава да се молим, да се молим Той да дойде и винаги да ни помага.

3. Както всички други дарове на Духа, така и съветът представлява едно съкровище за цялата християнска общност. Господ ни говори не само във вътрешността на сърцето - да, той ни говори там, но не само там; той ни говори и чрез гласа и свидетелствата на братята. Това наистина е един велик дар - да можеш да срещнеш мъже и жени на вярата, които особено в по-тежките и важни периоди на живота ни да помагат в сърцата ни да блесне светлина, за да познаем волята на Господ!

Спомням си, веднъж бях в изповедалнята в светилището на Лухан (близо до Буенос Айрес, Аржентина), пред която имаше дълга опашка. Имаше и едно момче - модерно, с обеци, татуировки, всички тези неща... И той дойде да ми каже какво става. Това беше голям, труден проблем. И ми каза, че разказал всичко това на майка си и майка му ми каза да отиде при Дева Мария и тя ще му каже какво трябва да прави. Ето една жена, която е имала дарбата на съвета. Тя не е знаела как да реши проблема на сина си, но е показала правилния път - отиди при Дева Мария и тя ще ти каже. Това е дарът на съвета. Тази скромна и обикновена жена е дала на детето си най-правилния съвет. В действителност този младеж ми каза: погледнах към Дева Мария и почувствах, че трябва да правя това, това и това...

Аз не трябваше да говоря - всичко вече бяха направили майката и самото момче. Това е то дарът на съвета. Вие, майки, които притежавате този дар, просете го за вашите деца. Дарът да се съветват децата е дар от Бога.

Скъпи приятели, псалм 15 ни приканва да се молим с думите: „Ще благославям Господа, Който ме е вразумил; дори и нощем ме учи моята вътрешност. Винаги виждах пред себе си Господа, защото Той е от дясната ми страна; няма да се поклатя“ (ст. 7-8). Нека Духът винаги да внушава в сърцата ни тази сигурност и да ни изпълва със Своята утеха и мир! Винаги търсете дара на съвета.

Генерална аудиенция, площад „Свети Петър“, 7 май 2014 г.



Тържествено посрещане

На 2 август в конкатедралния храм „Свети Йосиф“ - София, в тържествена литургия католическата общност в страната посрещна новия апостолически нунций архиепископ Анселмо Гуидо Пекорари. В литургията взеха участие апостолическият екзарх Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, Никополският епископ Петко Христов, викарият на Софийско-Пловдивската епархия Стефан Манолов, много свещеници от трите епархии.

В словото си епископ Христо Пройков изрази радостта, с която католиците у нас посрещат новия папски представител. Той направи паралел между мисията на Йоан Кръстител - вестител, посланик на Господ, и мисията на нунция - и той вестител, представи-

тел на Светия отец. Монс. Христо посочи и любопитния факт, че архиепископ Пекорари е назначен за нунций в България на 25 април - датата, на която през 1925 г. у нас пристига като папски делегат монс. Анджело Ронкали - днес свети Йоан XXIII.

Преди да даде апостолически благослов, монс. Пекорари благодари на монс. Христо Пройков за приветствените думи, благодари за възможността да отслужи литургия в тази църква. Той предаде на вярващите поздравите на папа Франциск, отправени към малката, но динамична общност у нас. И прикани всички да се молят за него, за служението му в България.

И-В

Доброволческа група на „Каритас“ - Русе, помогна в Мизия



От 14 до 18 август група от 7 доброволци на „Каритас“ - Русе, се притече на помощ на пострадалите при бедствието в гр. Мизия. Петима от тях бяха бездомни от приюта „Добрият самарянин“ в Русе. Вече добре подготвени и с опит от работата във варненския квартал „Аспарухово“ по-рано тази година, те се включиха да помагат със самото пристигане. На място бе осъществена връзка с кризисния щаб на общината и с Центъра за работа с доброволци, откъдето получавахме адресите на предварително заявите нужди от помощ. Това бяха обикновено двойка възрастни хора, на които няма кой друг да помогне.

Работата започваше в 8.30

до към 13 ч. и след кратка почивка и обяд продължаваше до 18-19 ч. Състоеше се предимно от разчистване на отломки, изнасяне на пострадала и негодна за употреба покъщница, както и на съсипана земеделска продукция и зимнина. Сортирахме дървен материал за повторна употреба и желязо, което може да бъде предадено на вторични суровини. Други дейности бяха изриване на кал и почистване на помещения, отводняване. Помагахме и при транспортиране на лични вещи до новите места за живеене. Почиствахме с водоструйка и дезинфектирахме битови електроуреди, подреждахме.

За времето на престоя посе-

щавахме и оказвахме помощ средно на две семейства на ден. Сили и ентузиазъм черпехме от християнското име на приюта, както и от благодарните погледи на хората и от искреното ни желание да помогнем. Осъзнахме, че подкрепата е също толкова и морална, защото хората там имаха нужда и на кого да споделят, с кого да поговорят, да срещнат човештина, да почувстват, че не са сами. Радваме се, че успяхме да помогнем макар и малко, но духом оставаме с тези хора и с надеждата по-скоро да намерят утеха и да се върнат към нормалния начин на живот.

Ивайло ТОДОРОВ, социален работник, приют „Добрият самарянин“



ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Директор
свещеник Благобест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1490)
септември 2014 г.

Италия. След като спечели музикалния конкурс „Гласът на Италия“, сестра Кристина Скуча бе подложена на огромен натиск със съблазнителни оферти от италиански и чуждестранни музикални фирми и студиа, за да бъде привлечена към музикалния шоубизнес. Тя е отказала предложенията, но е възможно да се съгласи само да направи записи, без да се ангажира с професионални изяви към дадена фирма. 25-годишната монахиня е дала и годишния си обет за бедност, целомъдрие и послушание. Съгласно устава на урсулниките, сестрите дават през първите шест години посветен живот ежегодно обет, а на седмата година дават и вечния обет. След спечелването на конкурса сестра Кристина стана една от най-известните личности на Италия особено сред младежите. Тя преподава в музикална академия, посещава музикални училища и сформира църковни хорове. Навсякъде, където мине, получава овации и аплодисменти, а когато е поканена да пее в някоя черква, храмът се препълва от богомолци, дошли да чуят обаятелната монахиня.

Нигерия. На 75-годишна възраст е починал испанският свещеник Мигел Пахарес. Той е енорист в Лагос, заразява се с вируса на болестта ебола, незабавно е изпратен в Мадридската клиника „Карлос III“, но умира. Той е първият европейец, заболял и починал от ебола. Веднага след смъртта му Епископската конференция на Католическата църква в Нигерия реагира и препоръча по време на литургиите в засегнатите райони да се избягват ръкоустисканията между богомолците и причастието да не се поставя на езика, а на дланта на ръката. Един от признаците на заболяването с ебола е прекомерното изпотпяване, чрез което вирусът се предава с ръкоустискане.

Германия. Германското библейско дружество съобщава, че досега цялата Библия е преведена на 511 езика, а само Новият завет - на 1295 езика. Според изследователите днес в света се говорят 6900 езика.

+++ Епархията на Фрайбург е издала брошура за Хитлер като канцлер и за неговото обкръжение. Той е кръстен като католик, никога не е напуснал Католическата църква, но и никога не е плащал църковен данък. Неговите най-близки съратници като Йозеф Гьобелс, министър на пропагандата и информацията, Хайнрих Химлер, шеф на Гестапо, и Карл Шмит - наричан главния юрист на Третия райх, също са кръстени католици. Но както може да забележи човек, едно кръщение не стига...

Испания. Светилището на свети Яков в Сантяго де Компостела е било посетено от рекорден брой богомолци - над 100 хиляди - от януари до средата на юли т. г. Поклонническото бюро е въвело и новост - всеки посетител получава раница и пълна документация за светилището.

Аржентина. Президентката Кристина Киршнер е отдала голяма почит на епископ Енрике Анхелели (1923-1976), убит по време на военната диктатура (1976-1985) в страната, като е кръстила президентския самолет на негово име.

Австралия. На световната конференция по въпросите на СПИН в Мелбърн бе съобщено, че Католическата църква със своите благотворителни и здравни организации се грижи за над една четвърт от засегнатите от болестта в целия свят.

Хърватия. На 84-годишна възраст е починал свещеникът Живко Кустич - основател и пръв редактор на Хърватската информационна агенция. Той е основател и на католическия вестник „Глас Концила“. Католическите коментатори го почитат като легенда на католическата журналистика.

Южна Корея. Във връзка с апостолическото посещение на папа Франциск в страната католическата информационна агенция ФИДЕС съобщава, че до края на Корейската война (1953 г.) в страната са живели около 190 хиляди католици. Днес от 50-милионното население на Южна Корея над 6 милиона са католици. Подемът на Католическата църква тук е огромен, особено сред младите. Всяка година хиляди млади корейци приемат католическата вяра. Президентката на страната е ревностната католичка Пак Гън Хи, която се ползва с огромен авторитет.

Бразилия. Във връзка с предстоящите президентски избори през октомври, на които отново ще се кандидатира настоящата президентка Дилма Русеф, световните агенции и медии се надпреварват да обрисват страната със суперлативи като най-бързоразвиваща се във всяко отношение. Голяма част от тях се отнасят за Католическата църква - Бразилия е най-голямата католическа страна, с над 150 милиона католици; в Рио де Жанейро е най-голямата статуя на Христос Изкупител; между Сао Паулу и Рио де Жанейро се намира едно от най-големите светилища на Дева Мария - Апарсида, което се посещава годишно от над 15 милиона поклонници. Тук е и втората по големина базилика в света - за 45 хиляди богомолци, след базиликата „Свети Петър“ в Рим, която е за 60 хиляди. В Сао Паулу служи пеещият отец - свещеникът Марсело Роси, чиито песни, дискове и книги ноят рекордни суми от стотици милиони долари, които отец Марсело дарява на Църквата. Лично той е построил единствения в света храм на пистата за Формула 1 „Интерлагос“ в Сао Паулу. В този град пеещият отец изгражда огромен храм, посветен на Света Богородица, който ще събира над 100 хиляди вярващи и ще бъде най-големият католически храм на света.

Ватикан. Осъдената на смърт в Судан католичка д-р Мириам Ибрахим Исаг е напуснала страната със съпруга си и четирите им деца и със самолет са пристигнали в Италия. Семейството е било прието от папа Франциск много сърдечно. Той е поздравил лекарката за нейната издръжливост като мъченица за вярата. 27-годишната суданка е арестувана и осъдена на смърт чрез обесване, защото е приела католическата вяра от майка си, която е християнка, омъжена за мюсюлманин. Баща ѝ рано напуска семейството. Според шерията (мюсюлманско верско законодателство) Мириам наследява вярата на баща си и обявяването ѝ за християнка се счита за вероотстъпничество и се наказва със смърт, а бракът ѝ с християнин се счита за разврат и блудство. След присъдата по целия свят се състояха множество протести, папата се застъпи пред суданските власти и Апелативният съд на Судан оправда и освободи д-р Мириам.

+++ Папа Франциск е посетил в Рим централата на йезуитския орден. Той е бил посрещнат радушно от своите съб-

ратя, обядвали са заедно, след което се е състояла среща с йезуити, живеещи и служещи в Рим, и с млади свещеници и семинаристи от общността, които се обучават в папските университети. Папа Франциск постъпва в йезуитския орден като послушник през 1958 г. От 1973 г. до 1979 г. той е провинциал на йезуитите в Аржентина. Основател на общността е свети Игнасио от Лойола (1491-1556). Днес орденът наброява над 17 300 духовници.

+++ От 5 до 19 октомври във Ватикан папа Франциск свиква извънреден епископски синод на тема „Пасторалните предизвикателства на семейството в процеса на евангелизацията“. Подробно ще бъдат обсъдени наболелите въпроси на съвременната действителност, свързани с брака, семейството и сексуалността.

+++ На 19 октомври Светият отец ще провъзгласи за блажен папа Павел VI. Наскоро е било признато едно чудотворно изцеление по застъпничеството на Павел VI.

+++ Папа Франциск отдава много голямо значение на единението на християните и затова назначи още един член в Папския съвет за насърчаване на единението на християните - германския епископ Герхард Файге (62); съветът наброява вече 31 членове.

+++ Папата решава на обяд да отиде в стола, където се хранят служителите във Ватикан. Наредба се на опашка, взема табла и прибори, оглежда менюто и си избира риба и юфка, отказва десерт. Управителят на стола Франко Паини поема таблата и я занася на масата. Папата му благодари и го поканва след обяда двамата да посетят персонала. Управителят прибира таблата и заедно с папата влизат при работещите в кухнята. Светият отец поздравява усмихнато всички, благодари им за вкусната храна и оглежда наоколо изрядната чистота; повторно поздравява управителя и целия персонал,

благодари им и им пожелава все така грижовно да обслужват ползващите стола.

+++ Пред група журналисти говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди обясни защо приоритет на папа Франциск са пътуванията в Азия. Ломбарди каза, че католиците в много азиатски страни са малцинства, но същевременно в никой друг континент Католическата църква не преживява такова развитие както в Азия. Според статистиката католиците в азиатския континент представляват едва 3.2 процента от четиримилардното му население. Докато католиците в Африка представляват 1.6 процента от населението, в Европа - 40 процента, в Америка - 63 процента. В Азия Католическата църква показва най-голям растеж и в момента там живеят 134 милиона католици и въпреки някои спънки, препятствия и преследвания Католическата църква се развива динамично. Следващото посещение на Римския епископ в Азия е през януари 2015 г. - в Шри Ланка и Филипините.

+++ Папа Франциск е приел над 50 хиляди момичета и момчета - министранти от страни, говорещи немски език - Германия, Швейцария, Австрия. Младежите са били във Ватикан цяла седмица с много богата програма, включваща посещения на световноизвестни обекти, разходки, игри и всяка вечер среща с папата на пл. „Свети Петър“. При непоринудените срещи с младежите папата се е обръщал към тях с думите: „Вие сте младото лице на Католическата църква.“ Светият отец е съобщил, че през 2015 г. по същото време в Рим ще се състои международна среща на Съюза на министрантите с присъствието на делегати от цял свят. Предвидена е богата програма в продължение на десетина дни. Голям наплив на министранти се наблюдава в Германия, където понастоящем служат над 440 хиляди момичета и момчета министранти.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция полския премиер Доналд Туск. Разговорите са продължили 30 минути в много сърдечна атмосфера. Премиерът е подарил сребърна монета с образа на свети Йо-

ан-Павел II, чаен сервиз и кошница с местни продукти, като е заявил, че целият полски народ ще посрещне папа Франциск като велик ръководител на Католическата църква при неговото посещение в Краков за Световната младежка среща през 2016 г.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция краля на Бахрейн Хамад бин Иса Ал Халифа. Разговорите са продължили необичайно дълго - един час. Били са разгледани многобройни въпроси за положението в Близкия и Средния изток. След тях придружителите на краля са влезли и са донесли голяма червена кутия, съдържаща макет на католическа черква, висок 60 см и широк 1 м. Кралят е обяснил: „Ще строим католическа катедрала в гр. Авали, която ще носи името „Арабската Богородица“ и ще бъде завършена през 2016 г. Ще събира над 2300 богомолци. В религиозния комплекс ще има сгради за живеене, за гости, за обучение, салони за развлечения и игри.“ Кралят е заявил, че всички подробности по този голям строеж са обсъждани и решени заедно с апостолическия викарий епископ Камило Балин. Папа Франциск е приел макета с голяма радост и е казал, че ще го окачи на видно място. Днес в островната държава Бахрейн живеят над 140 хиляди католици, разделени в две енории - в столицата Манама и в гр. Авали. През 2012 г. апостолическият викариат е преместен от Кувейт в Бахрейн. Към викариата освен Кувейт и Бахрейн са включени Катар и Саудитска Арабия. Бахрейн е с по-благоприятно географско разположение като средище за всички католици в Арабския полуостров. Освен този викариат на Арабския полуостров съществува и викариат със седалище в Абу Даби в Южна Арабия. Двата викариата обслужват над два милиона католици, от които много емигранти и гастарбайтери от Филипините, Индия, Бангладеш и Шри Ланка. Край на папа Франциск е подарил на краля медальон с Ангела на мира - символ на мира и солидарността.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1490)
септември 2014 г.

Жена - ректор на папски университет

Присъствието на жените в областта на вероучението бе процес, започнал през последните десетилетия след II ватикански събор. Сега този процес достигна своя апогей, след като да ръководи Папския университет „Антонианум“ за първи път бе назначена жена. Става дума за монахинята францисканка Мери Мелоне (Мария Доменика Мелоне). Тя бе първата жена - редовен преподавател във факултета по богословие на университета „Антонианум“ (римската алма матер на францисканците), първата жена - декан в „Антонианум“, а понастоящем, във времето на Хорхе Марио Бергольо, и първата жена - ректор на папски университет във Вечния град. Тя бе назначена на тази длъжност за периода 2014-2017 г. от Конгрегацията за католическо възпитание, ръководена от кардинал Зенон Грохоловски.

В интервю за радио Ватикан сестра Мелоне говори за промените, които се извършват в академичната среда.

„Избирането ми е знак, че има промени - твърди Мелоне. - Искам да подчертая два аспекта на това назначение. Първият е, че то стана въз основа на академичните критерии, оценките са основани на призиванията и уменията на преподавателите... Вторият е, че това първо назначение на жена монахиня на този пост е свърза-



но с факта, че нашето присъствие като преподаватели е сравнително отскоро - жените имат достъп до богословието и се включват в преподаването след II ватикански събор.

На въпроса дали през последните години се оказва по-голямо „гостоприемство“ към жените студентки, сестра Мелоне отговаря: „Мога да кажа, че има двойна промяна. През последните години има по-голяма чувствителност сред жените, които се посвещават на богословските науки. Има и по-голямо внимание от страна на институциите, които позволяват и на монахините да бъдат редовни преподаватели. Несъмнено има едно по-голямо признаване на ролята на жената.“

За най-обещаващите области на „женското богословие“ Мелоне казва: „Смятам, че жената може да се посвети на всяка област от теологията по типичния за нея начин. Жената има особена чувствителност, когато се размишлява върху Откровението, върху Божието тайнство. Или пък върху деликатния морален въпрос и свързаните с него проблеми - имам предвид антропологичния морал, въпроса за живота и неговото значение още от зачеването... Но също и в други области... Обогатяваме се именно когато мъжкият подход се сравнява с подхода на жената.“

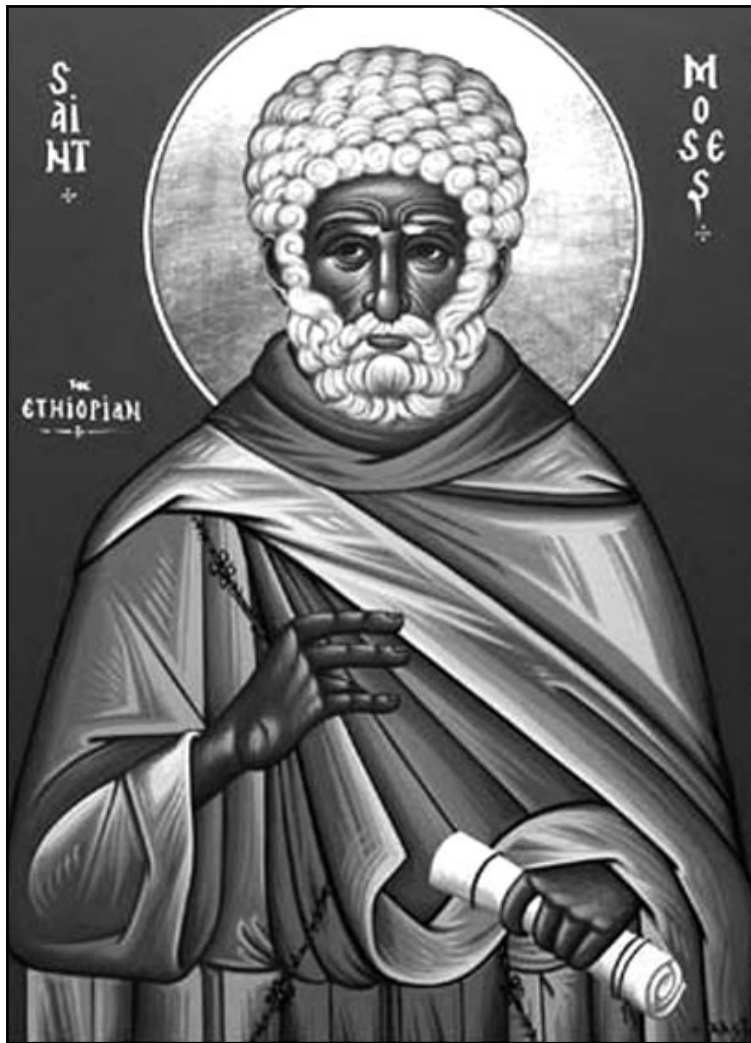


На 4 септември църковният календар отбелязва Свети пророк и боговидец Мойсей.

Многолик е образът на Мойсей - законодател, пророк, автор на Петокнижието, човек на молитвата и близостта с Бога (Който му откроява името Си - Изх. 3,14), пример на вяра. Той е истинският исторически основател на народа на Израел, конституиран като религиозна общност около Словото Божие, дадено на Синай, политически основател чрез освобождението от робството в Египет (където, разбира се, Спасителят е Бог) и завземането на Обетованата земя, но също и културен основател, давайки единия закон и едната вяра, единяващи духовно етнически различните израелски племена, правейки ги така окончателно различим народ от останалите народи на земята.

Естествено ние, християните, ще прочетем този образ, доминиращ Стария завет, по нов начин, виждайки в него предобраз на Христос, наречен от Отците на църквата Новия Мойсей. Уподобяването ще бъде не само като Спасител, но и като глава на този Божи народ, който ще открие в Църквата свой продължител. Много са епизодите от живота на Мойсей, които ще бъдат интерпретирани по християнски. Еврейската Пасха ще бъде видяна като предобраз на християнската Пасха, спасението от робството на Египет се превръща в спасение от робството на греха. Кръвта на Пасхалното агне ще предобрази кръвта на Христос, пролята на Голгота за нашето спасение. Преминването на евреите през водите на Червено море ще бъде видяно като предобраз на кръщението, освобождаващо от силите на злото. А медната змия, издигната на дърво от Мойсей в пустинята, спасяваща от смъртоносното ухапване на змиите, ще предобрази разпънатия на кръстното дърво Христос, Който ни избавя от вечната смърт.

Повечето от вас са виждали и стенописите в Сикстинската капела на Ватикан, построена с размерите на Йерусалимския храм, описани в Библията. През 1483 г. под ръководството на Ботичели са изписани два реда от по шест сцени, разположени по дължината на капелата. Отляво е тъй нареченият стар ордер, представящ сцени от живота на Мойсей, а отдясно е новият ордер - със сцени от живота на Христос в отношението образ към предобраз. Отляво например Пинторикио рисува сцената с „обрезанието“, а отдясно - тази с „Кръщението на Исус в река Йордан“ (загатвайки обредите по въвеждането съответно в еврейската и в християнската общност). Следват стенописи като тези на Росели, които ще нарисова „Получаването на закона“ отляво, а „Проповедта на планината“ - вдясно, и т. н. Подобна тематика



Етнотипна икона на Мойсей

Мойсей

има и стенописът в купола над фонтана, вдясно от входа на черквата в Рилската света обител, където кръщението Христово се редува с чудото на бликналата вода от скалата при Рафидим, дело на Мойсей.

Въобще паралелите между двата образа са многобройни. Маната, която Бог ще изпрати в пустинята, ще бъде видяна като архетип на Христос, който е „живият хляб, слязъл от небето“, и пр. Мойсей е най-цитираният библейски персонаж в Новия завет (над 80 пъти). Името му се е превърнало в синоним на Тората (закона). Той е смятан за пророка, предизвестил идването на Христос (вж. Иоан 1, 45; 5, 46; Деян. 3, 22; 7, 37; 26, 22; 28, 23), предизвестил възкресението на мъртвите (вж. Лк. 20, 37), мисията сред езичниците (Рим. 10, 19) и събитието на Пасхата (Лк. 24, 27). Обещаният от Мойсей (Второзаконие, 18, 15-18) бъдещ пророк - подобен нему, който ще бъде чул от народа, е директно приложен към Исус (Деян. 3, 22; 7, 37), а индиректно чрез сцената на Преображението Христово на планината Табор (Мт. 17, 5; Мк. 9, 7; Лк. 9, 35), заобиколен от Мойсей (закона) и Илия (пророците), с гласа от небето, посочващ Исус с думите „Този е моят възлюбен Син, Него слушайте“. В епизода с умножението на хлябовете (Иоан 6, 14) множеството идентифицира Исус с пророка, който трябва да дойде. При апостол Павел Мойсей е типът на новата общност от вярващи (вж. 1 Кор. 10, 1-13; 2 Кор. 3). В речта на първомъченика и архидякон Стефан Мойсей е видян като Божия слуга, не-

разбран от своя народ (Деян. 7, 17-44), а в посланието до евреите (11, 23-29) Мойсей е изброен сред великите антични примери за вяра.

Нека сега се опитаме на извлечем поука от образа на Мойсей, пример конкретен за нашия живот днес. Мойсей стига до Обетованата земя, преминавайки през много перипетии, трудности и несгоди, отказвайки се от един спокоен, уреден и изискан живот. Избира състоянието на постоянно пътуване (Nomadism), на търсене сред изкушения, терзания, заобиколен от несъвършенство, но поддържан от вярата и надеждата в Обетованата земя (Царството Божие). Той е призван от Бог да бъде пророк, да бъде инструмент Божий за доброто на света. Това е и нашето призвание - всеки по свой начин и на своето място, като народ Божий, загрижени за възтържествуването на любовта и правдата, за възтържествуването на Царството Божие,

Отец Петко ВЪЛОВ

Пишат ни от енорците

От стр. 1

Традиционен за местните е и курбанът за здраве, в който жените се включват с продукти и доброволен труд. Курбанът се прави за здраве, щастие и успехи на всички жители от с. Ново Делчево. Той бе благословен от отец Петко Вълв.

Окрилени и вдъхновени, миряните си отидоха по домовете, докоснали се до Божията благодат, измолили закрилата на Светата Майка.

Лидия АРНАУДОВА,
с. Ново Делчево

Защо се случва всичко това?

„Всичко това“ са излелите се в последно време над България и не само над България проливни дъждове; „всичко това“ са разрушените къщи, завлечените във водния ад мъже, жени и невинни деца; „всичко това“ са поразените от апокалиптичния потоп градове и села. Изумени, всички ние си задаваме въпроса - защо се случва „всичко това“? И стремглаво се ровим в книгите с надежда да открием тъй спасителния отговор, който ще ни посочи мерки за предотвратяване на подобни трагедии в бъдеще. Обяснима е тази надежда - нали в книгите като в съкровищница е събрано човешко знание? Нали на това основание и Марк Твен (1835-1910), с когото се срещнахме още в детските си години чрез Том Соуер и Хъкълбери Фин, след справка в редица книги отговорил на представителите на енорийското ръководство, дошли да молят за парична помощ, че няма смисъл да заграждат селското гробище, тъй като не открил в нито една книга случай мъртъвци да бягат от гробището. Подобен е случаят и със световноизвестния ирландски писател Бърнард Шоу (1856-1950), който получил предложение за брак от красива артистка с идеята, че децата от брака ще бъдат умни като него и красиви като нея. В отговора си писателят отклонил предложението, мотивирайки се с факта, че в нито една книга не открил уверение, че децата от този брак ще бъдат красиви като нея и умни като него, поради което съществува вероятността децата да бъдат красиви като него и умни като нея.

Не отричам - аз също потърсих отговор на въпроса - защо се случва всичко това? И без да се лутам из разни научни трудове на професори, доценти, философи, хидролози, метеоролози, директно се наех да разкрия загадката, причинила толкова много беди, в Свещеното писание - тази книга par excellence Книга на живота. И в нея намерих търсения отговор. А той гласеше: „И видя Господ Бог, че развратът между човеците на земята е голям и че всичките им сърдечни мисли и помисли бяха зло във всяко време... И рече Бог: Ще направя на земята потоп от вода“ (Битие 6, 5 и 17)... „Ще изливам дъжд на земята четиридесет дни и четиридесет нощи“ (Битие 7,4). А на следващите страници прочетох как Бог е призван да накаже онези, „които разкриха девича утроба за оскърбление, разголиха бедро за позор и оскверниха утроба за срам“ (Юдит 9, 2). Прелиствайки „Книгата на живота“, попаднах и на случая с град Содом,

чиито грехове „гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие...“ вършени на мерзости“ (Иезекиил 16, 49-51) са предизвикали Божието дълготърпение, нещо повече - Божия гняв. А в книга Битие (19, 4-5) се натъкнах на сексуални извращения и най-вече на хомосексуалност. Не е пропуснато и ужасяващото предложение на Лот, който за да спаси гостите си от възбудените местни жители, им предложил дъщерите си (стих 8), предложение, което илюстрира същността на живота в Содом и неговото покваряващо въздействие (Битие 19, 31-38). А в Книгата на Екклесиаста прочетох твърдение, което ме върна в настоящата действителност: „Nihil novi sub sole“ (няма нищо ново под слънцето) (1, 9)

Всички тези събития предупреждават за Божествено осъждане чрез „природни“ катастрофи и са потвърждение на вярата, че Съдията на цялата земя отсъжда справедливо (Битие 18, 25).

След този прочит в „Книгата на живота“ неволно възниква недоумението защо Бог, Господарят на небето и земята, е тъй жесток спрямо Своите създания? Нали Бог е любов? (1 Иоан 4, 8). Юдит - богобоязливата и смела дъщеря Израилева, побърза да ми обясни: „Бог не отмъщава, а само за вразумяване наказва ония, които се приближават до Него“ (Юдит 8, 27). Но успоредно с това обяснение открих и непоколебимото упование именно в Божията любов, упование, основано на неотменимото Божие обещание: „Беззаконник, ако се обърне от всички свои грехове, каквито е вършил, ако пази всички Мои устава и постъпва законно и праведно, ако към идолите на дома Израилев не обръща очи, ако жената на ближния си не осквернява, ако грабежи не върши и хляба си дава на гладния, а голия облича с дреха и въздържа ръката си от неправда... то той е праведник, той бездруго ще бъде жив, не ще умре“ (Иезекиил 18, 5-9 и 21).

Да! Бог в Своя гняв не забравя милостта Си и когато наказва, не губи разум (Битие 19, 16-29).

И ето, за сетен път се убедих, че Свещеното писание наистина е „Книгата на живота“. Тя ми помогна да разкрия смисъла на онзи стих от епичната поема „Георгики“ на поета Вергилий (70-19 преди Христос): „Felix qui potuit rerum cognoscere causas“ (Щастлив е този, който може да узнае причините за случващото се). А Виктор Юго (1802-1885), този мъдрец, след много векове ще продължи мисълта на Вергилий: „Събитията безвъзвратно отминават, поучението обаче остава.“

Унесен в размисъл, изнедадващо бях сепнат от бойния възглас на мъдрата и смела Юдит, долетял от дълбините на вековете: „Не, братя, не гневете Господа, Бога наш!“

Иван ТЕОФИЛОВ

4 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1490)
септември 2014 г.

Братя по кръв и вяра

Не предполагам, че приемайки предложението да превеждам на поклонението в Полша, казвам „да“ за толкова много радост и удовлетворение, които Господ ми даде в тези дни. Бях втори преводач на българите, отпратили се пеша от Вроцлав до Черната Мадона в Ченстохова, Полша. Никога преди това не съм била на поклонение и не знаех с какво физическо усилие е свързано. Бяхме група от 17 българи, трима от които живеят извън България.

Живея от 13 години в Полша. Дойдох тук да следвам, привлечена от полската литература и култура. Бог ни притегля към себе Си чрез красотата на Словото. По-късно открих, че това Слово може да има едно друго, трансцендентно значение, може да създава живот - да бъде Божие слово. Обърнах се в Полша. Останах да живея тук. Получих много благодати, черпех с пълни шепи от изобилието на различните християнски католически движения и



типове християнска духовност в страната. Споделях и съпреживявах вярата си предимно с поляци. Много съм им благодарна за всичко. Бяха

моите братя в Христос! Болеше ме, че няма такова нещо в България. Имам приятелка в родината, която също се бе обърнала, но тя бе протестан-

тка. Нямах близки приятели, вярващи българи католици. Когато се прибрах в България, виждах духовна нищета, безразличие или отчаяние. Много исках това, което е възможно за поляците в Полша, да бъде достъпно и за българите.

На поклонението срещнах 16 българи - от млада до зряла възраст. Най-младата поклонничка бе на 16 години! Имах истински разговори с тях - такива, които са среща на човек с човек, на една духовна история с друга. Много от българите, с които се запознах, имаха път и избор, подобни на моя. Неочаквано си дадох сметка, че Господ осъществява една моя мечта - утешава болката ми да не споделям и съпреживявам вярата си на родния си език. Често съм казвала на поляци-

те: „Българите са моите братя по кръв, вие сте моите братя във вярата.“ През четирите дни, когато превеждах на българите, разговарях с тях, разказвахме историите на обръщането си, имах пълноценно братство - по кръв и по вяра! Запълни се една празнота около сърцето ми - бях по-малко сама, бях по-родна! И така ще остане занаят. Ще поддържам контакт с новите си братя, ще бъдем в молитвено общение.

Видах, че Бог действа и в моята родина, разпалва нови и нови сърца в България. Възобновяват се движения, конгрегации, черкви. В един от разговорите споделих на дякон Мартин Дулчев, който бе с нас, че за съжаление българите католици и изобщо вярващите хора в България от всички християнски деноминации сме твърде малко. Отговори ми: „Исус е започнал с 12 души...“

Анелия РАДОМИРОВА,
българка католичка в Полша

Поклонение от Вроцлав до Ясна Гура - Ченстохова

От стр. 1

имахме прекрасна буря и проливен дъжд веднага вечерта. Още неопънатите палатки се намъкряха, както и багажът ни, а ние взехме първия си така желан душ. За радост, от енорията ни прибраха в залите за катехизис, за да можем да се изсушим и да поспим.

Първият ни ден на поход се оказа един от най-тежките. Повече от 40 км ходене. Може би и това беше част от пречистващия ефект на поклонничеството - всички болешки и човешки недостатъци излязоха наяве. Аз лично освен мазолите по стъпалата имах проблем с единия крак и куцах измъчен след групата в последния етап от дневния преход. Имаше отговорник за окуражаване на последните да настигнат групата и въпреки езиковата бариера мисля, че се сприятелихме!

След тези подробности на „пречистването“ в първите крачки на поклонничеството бих желал да се спра повече на моментите, които ме впечатлиха, без да изпадам в големи подробности. Първият момент е дневната литургия, на която аз като дякон бях канен редовно да участвам. Като източен дякон, разбира се, още с обличането си предизвиках интерес, но за щастие не към личността ми, а към източните литургични традиции. Свещеници, дякони и семинаристи (многобройни, за да придружат 2500-те поклонници) идваха редовно да ме питат за богослужението от източен обред. Това в началото ми беше малко досадно заради болките в краката и другите болешки, но после стана повод да ги преодолеем и да мога да свидетелствам за богатството на нашето богослужение, така малко поз-



нато сред силно вярващите поляци. Друг момент, свързан с този първи, е, че въпреки малкия брой участници от България (18), организаторите на поклонението настояваха да се чете Евангелието също и на български език. Освен радостта на българите да чуят на собствен език Светото писание, бях приятно изненадан от ентузиазма, с който това се приемаше от полските поклонници. Едно момиче дори ми каза, че се е обадило на майка си и й е казала, че се чете Евангелието на български, при което майката й е разказала за това как са се запознали на нашето Черноморие с бащата на момичето.

Друго, което остана вписано в паметта ми, е свидетелството на братолюбие и взаимна помощ по време на трудните преходи. Когато един паднеше уморен, никога не оставаше сам. Имаше ли обезкуражени, веднага някой, дори и по-възрастен от тях, им се притичваше на помощ.

Един възрастен човек - на около 70 години, беше постоянно придържан от две момичета от двете страни, за да може да ходи. Имаше и много други малки жестове - например да ти се повдигне раницата, когато си я слагаш и не можеш да намериш презрамката; или просто леката приятелска усмивка на всеки, към когото се обърнеш. Всичко това ми напомни колко малко трябва, за да се почувстваме хора, и как този ведър дух помага много повече от киселите и студени физиономии, често срещани на българска земя. Мисля, че ние, християните, трябва постоянно да ходим по този начин, тоест постоянно да свидетелстваме братолюбието и благоразположението към другия, така че нашето вървене по улиците да не е просто ходене, а поклонение. Колко малко се иска, а колко трудно изглежда за българина да бъде добър! Ако нещо донесох от това поклонение, то е този дух и желая да го раздавам

като подарък на всеки, който ме попита какво съм му донесъл от Полша!

След дневния преход прекрасен момент беше вечерната почивка или по-скоро така нареченият апел - момент, в който, след като сме опънали палатките, се събирахме, за да чуем програмата за следващия ден, но най-вече да се помолим и да се забавляваме с някоя песен или игра. Не мога да скрия, че ми беше приятно вечерта, в която над 200 поляци скачаха радостни под ритъма на българско хоро.

Друг момент, който много ме впечатли, бяха лекциите по време на прехода. В началото ми се сториха прекалено моралистични, но като разговарях с младежите, разбрах, че всъщност те са основополагащи за изграждането на християнски манталитет. И като казвам манталитет, имам предвид начина на живот и на кръгозор, които да са постоянно присъстващи в живота на младите християни, а не

временни състояния по поклонничества или срещи. Мисля, че това е много важно и за нас тук, в България. Липсва ни християнският манталитет, който е ориентиран към съграждане както на личностни човешки качества, така и към взаимоотношения, които да са правилни и стабилни. Това може да е нещо, което да научим, ходейки заедно като християни, тоест вървейки в поклонничеството на живота.

И за завършек не мога да не спомена момента пред Ченстоховската икона. Бях доста уморен и с болки в корема, така че не виждах почти къде сме и как се движи групата, навлизайки в светилицето. Ходех и се молах, без да гледам почти. Не разбрах, честно казано, кога и как, но се бях озовал вече пред иконата. Имаше преградно въже, покрай което минаваха хората и се покланяха. От другата страна беше параклисът с неколцина свещеници, коленичили пред иконата. Тъкмо погледнах нагоре и видях Богородица, и изведнъж въжето се дигна и няколко вярващи от поляците ме избутаха под него, при което аз не можах да се възпротивя и се озовах точно под иконата, при което от умора паднах, почти без да мисля, на колене. Почнах да се моля на Богородица и да й благодаря за всичките благодати, получени, и за всичките, измолени, за тези, които са се поверили на молитвите ми. Почувствах се като издърпан от Дева Мария и прегърнат. На тази прегръдка поверих всички намерения и всички тези, които пожелавате да се моля за вас. Надявам се да почувствате тази благодатна майчина прегръдка в живота си и тя да е опора във всички трудности и благодат във всички радости.

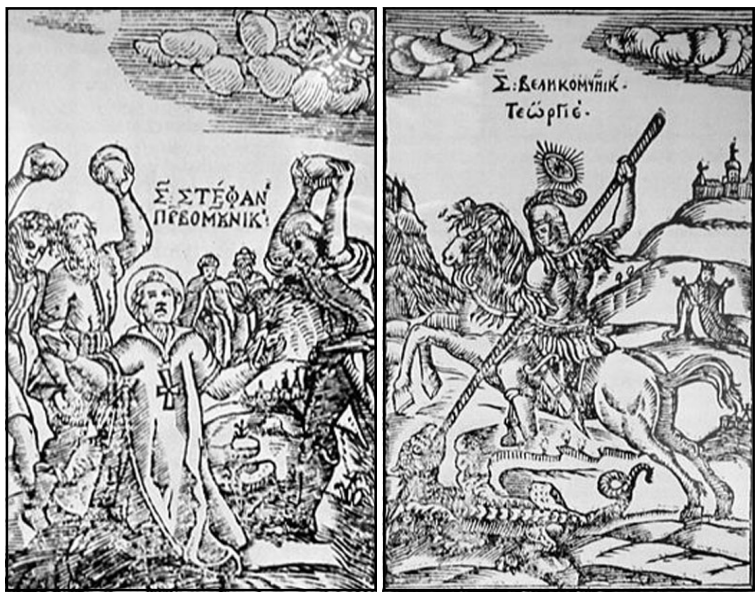
„Има кътче на земята, дето бързам да се върна, и лицето й да зърна, с тези черни две следи...“

Тя чака всеки от нас! Побързайте!

Дякон Мартин ДУЛЧЕВ

Филип Станиславов

340 години от кончината на архиепископа



Страници от „Абагар“

Известните наши историци - изследователи на българското национално културно и духовно наследство, формирано през вековете, като академик Иван Дуйчев, академик Любомир Милетич, академик Димитър Ангелов и днешните съвременни професори Божидар Димитров, Георги Нешев и др. с особена гордост са посочвали съзвездията от тримата духовни водачи на Католическата църква - архиепископите Петър Богдан Бакшев, Петър Парчевич и Филип Станиславов.

И тримата са родени в епохата на турското робство, през възрожденския XVII век. Възпитаници са на Илирийския колеж в Лорето, Италия. Изградени духовни и просветни будители, те стават радетели за националното ни освобождение.

Бурният житейски път и на тримата архиепископи завършва в една и съща година - 1674-а, 14 години преди Чипровското въстание от 1688 г., което те подготвят с изключителна всеотдайност, търсейки помощ от Виена, Венеция и Варшава.

Петър Богдан умира в родния Кипровец (дн. Чипровци). Петър Парчевич умира и е погребан във Вечния град Рим; тленните му останки са положени в саркофаг в черквата „Свети Андрей“ (Сан Андреа деле фрате).

Филип Станиславов поема новосъздадената Никополска католическа епархия през 1648 г. - учредена в 1647 г., с предпочетено първо седалище не в Никопол, а в село Трънчовица, където се установява за няколко години; умира в Никопол на 8 август 1674 г.

Неговото родно място е село Ореш, Свищовско, в семейство на павликяни, но датата на раждане не е точно установена - приема се между 1610 и 1612 г.

Филип Станиславов като момче заедно с Иван Павлов от село Трънчовица са изпратени в Италия - да се учат и подготвят за свещеници мисионери в Илирийския колеж в Лорето от 1627 до 1633 г. Филип Станиславов е ръкоположен за свещеник и служи в Италия, но папа Урбан VIII го назначава за преводач в курията, където служи до 1648 г.

След завръщането си в България той поема вече учредената Никополска епархия и полага усилия за нейното укрепване - насърчава свещениците, подготвя и организира строителството на черкви.

В Трънчовица въпреки много-

то трудности и пречки от страна на турските власти той построява малка черква, но получава разрешение и строи масивно училище (второто след това в Чипровци), където се учат децата и младежите не само от Трънчовица, но и от съседните села. Преподаването е на латински и славянски език. Училището е отговаряло на днешното основно образование. Изследователката Екатерина Вечева ни съобщава подробни данни за преподаваните предмети.

Сградата - устояла на природните стихии, просъществува до седемдесетте години на миналия век. Аз я запомних като масивна едноетажна постройка. Беше изградена от по-особени изпечени тухли, с по-малък размер (подобно на плочи), а дървената конструкция, дюшемето, вратите и прозорците, потъмнели от времето, подсказваха, че тогава е прилагана импрегнираща течност или масло.

Тук, в Трънчовица (а то е моят родно село), епископ Филип Станиславов довършва или написва ръкописа на световноизвестната книга „Абагар“. И тя е първата печатна книга у нас на новобългарски. Отпечатана е през 1651 г. в печатницата на Конгрегацията на пропагандата в Рим на кирилица. Тази т.нар. книга не е като днешните познати, а е свитък - нещо обичайно за Средновековието. Книгата е предоставена на училището и на християните. Високо ценейки написаните нравоучения от Филип Станиславов, хората в Трънчовица са я сгъвали на няколко ката и са я носели като нагръден амулет.

Пословици са делата на Филип Станиславов, който от 1648 г. до своята смърт през 1674 г. ръководи епархията, но едва 15 години. От 1662 г. до 1673 г. той е отстранен поради наклеветяване. Заради преследване от турските власти архиепископът е бил принуден да служи с различни одежди, но пък е ползвал привилегията да язди кон сред турските първенци.

В онези години духовникът все пак извоювал доверието на местните турски власти и получил разрешение да носи оръжие за самоотбрана.

Неуморният духовник Филип Станиславов е наша национална гордост и пример на всеотдайност и родолюбие.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

От сmp. 1

осквернен чертог за пречистия и нескверен Жених, непорочно жилище за непорочния Агнец. Защото верен е Свидетелят на небесата, Който говори към Нея: „Цяла си хубава, моя мила, и петно няма на тебе!“ (Кн. Песен на песните 4, 7). И свети Йоан Дамаскин пише: „Цяла - чертог на Духа, цяла - град Божий, море на благодатта, цяла - доброкрасна, цяла - любезна на Бога.“

Светият Дамаскин, като се обръща към светите праведни Богоотци, говори така: „О, блажени съпрузи Йоаким и Анна! Наистина вие според плода на вашата утроба се явихте непорочно, а според словото на Господа: „По плодовете им ще ги познаете.“ Вие имахте живот, угоден на Бога и достоен за Родената от вас. Защото като живяхте целомъдрено и праведно, от вас произрасна съкровището на девството - говоря за Девата: преди Рождеството Дева, в Рождеството Дева, след Рождеството Дева, и винаги Дева, едната приснодевстваща - и с ум, и с душа, и с тяло. Подобаваше девството, от целомъдрите родено, да бъде принесено за плътта на Самата Единородна Светлина! О, двоице найпречисти словесни гургулици Йоакиме и Анно! Вие, като съблюдавахте целомъдрено закона на природата, божествено се сподобихте с преестествени дарове и родихте на света Девата - Божиата Майка! Вие, като живяхте благочестиво и праведно в човешкото естество, родихте Дъщеря по-честна от ангелите и сега владичестваша над ангелите. О, най-прекрасна и пресладостна Отроковице! О, крине, произрасъл сред тръните от най-благороден царски корен! С теб се обогати царството на свещенството!“

А на какво място се издигна този одушевен палат? Наистина - на най-високото, защото Църквата дава за това следното свидетелство: „Наистина - по-високо от всички си, чиста Дево“; но по-високо не по място, а по добродетели и по висотата на Божиите дарова-

Рождество на Божиата майка

ния. А мястото, където се родила преблагословената Дева, бил неголям град в Галилейската земя, наречен Назарет, който бил подчинен на големия град Капернаум. Неговите жители били презирани, поради което и за Христос беше казано: „От Назарет може ли да излезе нещо добро?“ (Йоан 1, 46). Но Господ, „Който живее във висините“ и милостиво гледа към смирените, благоизволи Неговата Пречиста Майка да се роди не в Капернаум, който в гордостта си се превъзнасял до небесата, а в смирения Назарет, „...защото което е високо у човеците, то е мерзост пред Бога“ (Лк. 16, 15), а презираното и унижаваното от тях е високо и скъпоценно пред Него.

Самото име на Назарет при това изобразява висотата на добродетелите на Пречистата Дева. Защото, както в Своето Рождение Господ чрез Витле-

„Назарет“ означава цъфтящо, оградено, увенчано и съкровено място; и всичко това ясно предизобразява Пресветата Дева. Тя е цвят, процъфтял от неплодната и изсъхнала утроба; цвят; цвят - неповяхващ, винаги цъфтящ в девство; цвят - благоухаещ, родил благоухание то на Единия Цар; цвят, който принесе преблагоуханен плод - Христа, Господа Бога!

Тя е осветена от благодатта на слезлия върху Нея и осенилия Я Дух Свети и е по-святата от всички светии, понеже е родила „най-святото от всички светии Слово“.

Тя е изключена от числото на грешните земнородни, бидейки чиста и непорочна; и не само че Тя Самата е чужда на греха, но и грешните издига от техните беззакония, както се обръща към нея и Църквата: „Радвай се ти, която извличаш от делата на тинята!“

Тя е увенчана със слава и чест: увенчана е със слава, защото произрасла от царски корен, а увенчана е с чест, защото произлязла от архиерейски род. Увенчана е със слава, защото произлязла от целомъдрени родители; а е увенчана с чест, защото била почетена с благоуханието и служението на архангела. Увенчана е със слава като Майка Божия, защото какво може да е по-славно от това? Увенчана е с чест като Приснодева, защото кое може да е по-честно от това - да пребъдеш и след рождението дева? Увенчана е със слава, „по-славна от серафимите“, като серафимски възлюбила Бога. Увенчана е с чест, „по-честна от херувимите“, като превъзхождаща херувимите в мъдростта и познанието на Бога; „...а слава и чест и мир всекиму, който прави добро“, казва апостолът (Рим. 2, 10).



„Рождество на Дева Мария“
Худ. Пиетро Кавалини, ок. 1300 г.

ем, което означава „дом на хляба“, тайно предобразил това, че Той е Хлябът, слязъл от небето, за да насити човеците и за да им даде живот; така и в Рождението на Своята Пречиста Майка Той чрез Назарет изобразява нейната висота. Защото наименованието

Папа Франциск в Южна Корея

От сmp. 1

атска младежка среща, която събира млади католици от този огромен континент за едно радостно честване на общата вяра. В рамките на посещението си също ще провъзглася за блажени някои корейци, които са умрели мъченически за християнската вяра: Пол Йън Жи Чунг и неговите 123-ма съратници. Тези две празненства взаимно се допълват. Корейската култура добре оценява достойнството и мъдростта на старите хора и оценява ролята им в обществото. Ние, католиците, дължим почит към прародителите, които са претърпели

мъченичество за вярата си, както и защото са били готови да дадат живота си за истината, в която са вярвали и в съответствие с която са се опитвали да живеят. Те ни учат как да живеем изцяло за Бог и за доброто на ближния.

Народ, който е велик и мъдър, не се ограничава да обича само своите древни традиции, но оценява също и младите хора, търсейки начин да им предаде наследството от миналото и да го приложи пред предизвикателствата на съвременното. Всеки път, когато се събират млади хора, както в този случай, това е ценна възможност, предложена на всички нас, да се вслушаме в техните надежди и притеснения. Призвани сме също така да помислим върху адекватния начин за предаване на нашите ценности на бъдещите поколения и за това какъв тип общество се готвим да им оставим. В този ред на мис-

ли смятам за изключително важно за нас да помислим върху необходимостта да предадем на нашите младежи дара на мира...

Мирът не е просто някакво отсъствие на война, а дело на справедливостта (срв. Ис. 32, 17). И справедливостта като добродетел отправя призив към запазване на търпението; тя не ни казва, че трябва да забравим несправедливостите от миналото, но да ги преодолеем чрез прошката, толерантността и сътрудничеството. Това изисква воля за предприемане и осъществяване на взаимноизгодни инициативи, изграждане основите на взаимното уважение, на разбирателството и помирението...

По време на своето второ посещение в Корея преди двадесет и пет години свети Йоан-Павел II показа убедеността си, че

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1490)
септември 2014 г.

От стр. 6

„бъдещето на Корея ще зависи от присъствието сред нейния народ на много мъдри мъже и жени, добродетелни и дълбоко духовни“ (8 октомври 1989 г.). Като отзвук от тези думи днес ви уверявам в непрестанното желание на корейската католическа общност да участва изцяло в живота на страната. Църквата би желала да има принос в образованието на младежите, в израстването в дух на солидарност към болните и притеснените, както и да допринася за изграждането на младите поколения граждани...

Госпожо президент, госпожи и господо, благодаря ви още веднъж за вашето посрещане и гостоприемство. Господ да

благослови вас и обичания корейски народ. По специален начин нека Господ благослови възрастните хора и младежите, които, пазейки паметта и утвърждавайки се в смелостта, са нашето най-голямо съкровище и нашата надежда за бъдещето.

Из обръщението на папа Франциск към корейските власти и дипломатическия корпус в президентския дворец в Сеул, 14 август 2014 г.

По © www.catholic-news.bg



Скъпи млади приятели, Славата на Господ блести върху вас!

Тези думи - част от темата на VI азиатски младежки ден - утешават и укрепват всички нас. Младежи от Азия, вие сте наследство на едно голямо свидетелство, на едно скъпоценно признаване на Христос. Той е светлината на света, Той е светлината на живота ни! Мъчениците от Корея - и безброй други в цяла Азия - предадоха тялото си на своите гонители; а на нас те предадоха вечното свидетелство, че светлината на Христовата истина прогонва всички мрак и любовта на Христос триумфира славно...

Думите, над които току-що размишлявахме, са една утеха. Другата част от темата на този младежки ден - „Младежи от Азия! Събудете се!“ - ви говори за дълг, за отговорност. Нека да разгледаме за момент всяка дума.

Първо, думата „азиатски“. Вие сте се събрали от всички части на Азия тук, в Корея. Всеки от вас има уникално място и контекст, в които сте призовани да отразявате Божиата любов. Азиатският континент, проникнат от богати философски и религиозни традиции, остава голяма пресечна точка за вашето свидетелство за Христос, „пътят и истината и животът“ (Йн. 14, 6). Като млади хора и като синоне и дъщери на този голям континент вие имате правото и дълга да участвате пълноценно в живота на вашето общество. Не се страхувайте да предлагате мъдростта на вярата във всички аспекти на обществения живот!

Освен това като азиатци вие виждате и обичате всичко красиво, благородно и истинско във вашите култури и традиции отвътре. Но като християни знаете също, че Евангелието има силата да пречисти това наследство, да го извиси и усъвършенства. Посредством присъствието на Свети Дух, който ви бе подарен на кръщението и запечатан на миропомазването и в единство с вашите пастири вие можете да признаете многото положителни стойности на различните азиатски култури. Вие сте също в състояние да различавате това, което е несъвместимо с католическата вяра, което е в противоречие с подарения при кръщението живот на благодат и кои аспекти от днешната култура са греховни, корумпирани и водят до смърт.

Нека, връщайки се към тема-

та на този младежки ден, да размислим над следващата дума - „младеж“. Вие и вашите приятели сте изпълнени с оптимизъм, енергия и добра воля, което е типично за този период от живота. Оставете Христос да превърне естествения ви оптимизъм в християнска надежда, енергията ви - в морална добродетел, добрата ви воля - в истинска безкористна любов! Това е пътят, по който сте призовани да вървите. Това е пътят за превъзможване на всичко, което заплашва надеждата, добродетелта и любовта във вашия живот и вашата култура. По такъв начин вашата младост ще бъде дар за Христос и за света. Като млади християни - все едно дали работници или студенти, дали вече правите кариера, дали сте призовани за брак, за монашески живот или към свещенство - вие сте не само част от бъдещето на Църквата, вие сте също неопходима и ценна част от настоящето на Църквата! Останете близо един до друг, приближавайте се все повече към Бог и използвайте тези години, за да изградите заедно с вашите епископи и свещеници една по-светла, по-мисионерска и смирена Църква - Църква, която обича и обожава Бог, като се стреми да служи на бедните, самотните, болните и на изтласканите в периферията.

В християнския си живот често ще имате поводи за изкушение - както учениците в днешното Евангелие - да отблъскват чужденеца, нуждаещия се, бедния, този, чието сърце е разбито. Това са хората, които повтарят вика на жената от Евангелието: „Господи, помогни ми!“ Молбата на хананейката е викът на всички, които търсят любов, при-

мане и приятелство с Христос. Това е викът на толкова много хора в нашите анонимни градове, викът на толкова много от вашите връстници и викът на всички онези мъченици, които и днес претърпяват преследване и смърт за името на Исус: „Исусе, помогни ми!“ Често това е вик, който се издига от собственото ни сърце: „Господи, помогни ми!“ Нека да отговорим не като тези, които отблъскват хората, молещи за нещо... Не! Трябва да бъдем като Христос, който отвърща на всяка молба към Него за помощ с любов, милосърдие и съчувствие.

И накрая третата част от темата. „Събуди се!“ говори за отговорност, която Господ ви възлага. Това е дългът да бъдете будни и да не позволявате на натиска, на изкушенията и на нашите грехове или на греховете на другите да притъпяват чувството ни за красотата на светостта, за радостта на Евангелието. Днешният отпевен псалм ни кани непрекъснато да се радваме и да ликуваме. Никой, който спи, не може да пее, да танцува или да ликува. Скъпи младежи, „да ни благослови Бог, нашият Бог!“ (Пс. 67, 7); у Него ние намерихме помилване (вж. Рим. 11, 30). Подкрепени от Божиата любов, вървете в света, така че и те - вашите приятели, колеги в работата, съседи, сънародници, всеки на този голям континент, „поради вашето помилване... и сами те да бъдат помилвани“ (Рим. 11, 31). Неговата милост е тази, чрез която се спасяваме.

Из проповедта на папата на литургията при закриването на VI азиатски младежкия ден, 17 август

По Katholische Nachrichten
Превод catholic-news.bg

Папа Франциск: Мъчениците ни призовават да поставяме Христос на първо място

Видимо развълнуван, папа Франциск коленичи в събота сутринта в светилището „Сео Со-Мун“, някогашното място за екзекуции в Сеул. Кръст и три каменни плочи напомнят за първите християнски мъченици, загинали тук за вярата си. След това на тържествена литургия той обяви за блажени още 124 членове на младата Католическа църква в Южна Корея, които с кръвта си са станали свидетели за Христос. Празничната Евхаристия пред историческата врата Гвангхваун, в която участва близо един милион души, бе най-голямото събитие и кулминацията на петдневното апостолическо посещение на Светия отец в Южна Корея.

Бог ни е дал най-великата от всички победи. Защото „ни смърт, нито живот, ни Ангели, ни Власти, нито Сили, ни настояще, нито бъдеще, ни височина, ни дълбочина, нито друга някоя твар ще може да ни отлъчи от любовта Божия в Христа Исуса, нашия Господ“ (Рим. 8, 38-39)...

В тайнственото Провидение на Бог християнската вяра не е донесена до бреговете на Корея от мисионери; тя е дошла по-скоро чрез сърцата и духа на самия корейски народ. Тя е предизвикана от духовното любопитство, от търсенето на религиозната истина. Първите корейски християни отворили духа си за Христос от първоначалната среща с



Какво може да ни отлъчи от Христовата любов? (Рим. 8, 35). С тези думи свети Павел говори за славата на нашата вяра в Исус - Христос не само е възкръснал от смъртта и се е възнесъл на небето, но Той ни е съединил със самия Себе Си и ни дава дял от своя вечен живот. Христос е победител и Неговата победа е и наша!

Днес ние празнуваме тази победа на Пол Йън Жи Чунг и неговите 123-ма другари. Техните имена стоят сега до имената на светите мъченици Андрей Ким Таегон, Пол Чонг Хасанг и техните сподвижници, към които току-що изразих почитта си. Всички те са живели и умрели за Христос, а сега царуват с Него в радостта и славата. Заедно със свети Павел те ни казват, че в смъртта и възкресението на Своя Син

Евангелието. Те искали да научат повече за този Христос, Който е страдал, умрял е и възкръснал от смъртта. Запознаването с Исус скоро довело до среща с Господа, до първото кръщение, до копнежа за живот изцяло в тайнствата и в Църквата и до началото на мисионерското пробуждане. То донесло също и плодове в общностите, които се ориентирали към ранната Църква, в която вярващите били действително едно сърце и една душа - без оглед на традиционните социални различия, и всичко им било общо (Деян. 4, 32)...

Днешното Евангелие съдържа едно важно послание за всички нас. Исус моли нашия Отец да ни освети в истината и да ни предпази от света.

Програма на апостолическото посещение на папа Франциск в Южна Корея

13 август - отлитане от Рим.

14 август - пристигане в Южна Корея; срещи с представители на гражданските власти както и с епископите на страната.

15 август - Успение Богородично; тържествена литургия на World Cup Stadium в Даеджон; по-късно среща с азиатските младежи католици в светилището в Солмо.

16 август - тържествена литургия за провъзгласяването за блажени на Пол Йън Жи Чунг и 123-ма другари мъченици; по-късно среща с водачите на религиозните общности в Корея.

17 август - среща с католически епископи от цяла Азия в светилището в Хаеми; вечерта заключителна литургия за VI азиатска младежка среща, която съвпада като дни с визитата на Светия отец.

18 август - в катедралата в Сеул литургия за мир и помирение.

По интернет

Мъчениците ни призовават да поставяме Христос на първо място

От стр. 7

На първо място е важно това, че докато моли Отца да ни освети и да ни закриля, Исус не Го моли да ни извади от света. Ние знаем, че Той праща учениците Си, за да бъдат квас на светостта и истината в света - сол на земята, светлина на света. В това мъчениците ни показват пътя.

Скоро след като в тази страна били посетили първите семейства на вярата, мъчениците и християнската общност трябвало да избират да следват Исус или света. Те чули предупреждението на Господ, че светът ще ги намрази заради Него (срвн. Йн. 17, 14); те знаели цената на ученичеството. За мнозина това означавало преследване, а по-късно бягство в планините, където основали католически селища. Те били готови да направят голе-

ми жертви и позволили да им бъде отнето всичко, което ги отдалечавало от Христос - собственост и земя, слава и чест, защото знаели, че само Христос бил тяхното истинско съкровище.

Така често днес можем да забележим, че вярата ни е критикувана от света и че по много начини сме подтиквани да правим компромиси с вярата си, да отслабваме радикалните изисквания на Евангелието и да ги приспособяваме към духа на времето. Но мъчениците ни призовават да поставяме Христос на първо място и да гледаме на всичко друго в света във връзка с Него и Неговото вечно Царство.

Когато следваме дирята на мъчениците и приемаме Господ в Словото, ще разберем възвишената свобода и радост, с която те са отивали на смърт. Ще разберем днешния празник също и в този смисъл, че той включва безбройните безименни мъченици в тази страна и по целия свят, които особено през миналото столетие са жертвали живота си за Христос или са

претърпели тежки преследвания в Негово име.

Днес е голям ден на радост за всички корейци. Наследството на блажения Пол Йън Жи Чунг и неговите другари - тяхната чистота в търсенето на истината, верността им към най-висшите принципи на вярата, която били избрали за себе си, и тяхното свидетелс-

тво на любов и солидарност към всички - е част от богатата история на корейския народ.

Дано молитвите на всички корейски мъченици заедно със застъпничеството на Дева Мария, Майка на Църквата, ни издействат благодатта за постанство във вярата и във всички добри дела, както

и святост, чистота на сърцето и апостолско усърдие, за да свидетелстваме за Исус в тази обичана страна, в цяла Азия и до краищата на земята. Амин.

Из проповедта на папа Франциск по време на беатификацията на корейските мъченици

По catholic-news.bg



Папа Франциск с религиозните лидери в страната

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 9 (1490)
септември 2014 г.

Свети Йоан XXIII:

„Нека в стените на жилището диша тази любов, с която е горяло Светото семейство от Назарет. Нека цъфтят в нея всички християнски добродетели, нека господарува единството на сърцата и блести примерът на откровения живот.“

+++

„Ако в семейството няма единство, съгласие и мир, тогава как да имаме цивилизовано общество?“

+++

„В семейството се намира най-чудната и най-съвместната работа на човека с Бога. Две човешки личности, създадени по образ и подобие на Бог, са призвани не само към великата задача за довършване и продължаване делото на сътворението, давайки физически живот на ново творение, а и към по-благородна роля, която усъвършенства първата, тоест към цивилизовано и християнско възпитание на потомството.“

+++

„Християнските семейства нека съзерцават колко прекрасно изпълняват задачата, давайки на Църквата свещеници. Нека радостни и с благодарно сърце даряват своите деца за служба на Бог.“

+++

„Семейството, основано на брак - извършен доброволно, единствен и неразрушим - трябва да се смята за първата и естествена брънка на човешкото общество.“

Втори ватикански събор:

„В семейството, в тази така да се каже домашна Църква, родителите с думи и примери трябва да бъдат за своите деца първи вестители на вярата и да култивират истинското призвание на всеки с особено грижовно духовно внимание.“

+++

„Самото семейство е получило от Бог мисията да стане първата и животворна клетка на обществото. То ще изпълни тази мисия чрез взаимна обич на членовете и обща молитва, принесена на Бог. Също ще се окаже домашно светилище на Църквата, ако цялото семейство се включи в литургичния култ на Църквата, ако се показва отворено гостоприемство, ако допринесе за справедливостта с добри дела в служба на всички братя, намиращи се в нужда.“

+++

„Сред различните дела на семейното апостолство трябва да изброим: приютяване на изоставени деца, гостоприемно посрещане на новодошли, предоставяне на помощ в обучението, подпомагане на младите чрез съвети и материална помощ, помагане на сгодените за по-добро подготвяне за брака, помощ при воденето на катехизис, поддържане на съпрузите и семействата, докоснати от материални или морални опасности...“

+++

„На всяко семейство - понеже е общество, радващо се на собствен и първичен закон - му принадлежи правото на свободно организиране на религиозния семеен живот под направлянето на родителите.“

+++

„Светото писание както и традиционната практика на Църквата виждат в многодетните семейства Божия знак на благослов и великодушното на родителите.“

Учението за семейството в цитати

Папа Пий XII:

„Нека съпрузите във вярно изпълнение на своите брачни и семейни задължения да предават в домашното огнище пламъка на телесния живот, а заедно с него духовния и моралния живот, християнския живот. Това желае Бог.“

+++

„Притежанието на материални блага допринася за защитаването и развитието на семейния живот, осигурява на бащата истинска свобода, благодарение на която може да изпълнява поверените му от Бог задължения, отнасящи се до физическото, духовното и религиозното добро на семейството.“

Папа Павел VI:

„В лоното на семейството важна задача е всички членове да евангелизират, а също и да подлежат на евангелизиране. Родителите не само споделят с децата си Евангелието, но могат и да приемат от тях това Евангелие... Семейството се превръща в приемник на Евангелието за много други семейства, както и за обкръжението, в което живее.“

+++

„Човек е себе си само в обществото, към което принадлежи, а в него най-голямо и първостепенно значение има семейството. Естественото, моногамното и трайното семейство - такова, каквото е оформила Божията мисъл и е осветила християнската религия, в което различни поколения се срещат и си помагат взаимно в постигането на по-пълна житейска мъдрост и в помирението на правата на отделните личности с изискванията на обществения живот, съставлява основата на обществото.“

+++

„Щом неоспоримото право на брак и на създаване на потомство (прокреация) бъде отнето, няма какво да говорим за човешкото достойнство. Родителите с пълно съзнание решават колко деца да имат; те приемат тази задача върху себе си спрямо Бог, спрямо себе си, спрямо вече родените деца и спрямо обществото, към което принадлежат, вървейки по нареждане на своята съвест, поучена от Божието право, подсилена с упование в Бог.“

Свети Йоан-Павел II:

„Семейството е първото и основно училище за обществена любов. Едновременно семейството трябва да бъде толкова силно с Бог, тоест с взаимната любов на всички, които го съставляват, че да успее да остане убежище за човека сред всички унищожителни учения и болезнени опити.“

+++

„Родителите имат първостепенно и неотменимо право както и задължение да възпитават.“

+++

„Никой не е лишен от семейство на този свят, когато Църквата е дом и семейство за всички, а особено за изнурените и обременените.“

„Семейство, основано на брака, е единствената по рода си общност от хора, която Бог е направил естествена и основна обществена клетка, заслужаваща подходяща помощ и защита от страна на държавата и институциите.“

+++

„За да може да се осъществява личностното развитие в семейството, от първа необходимост е чувствителността към другия човек. Преди всичко чувствителността на майката и бащата към детето, но и отговорната чувствителност във взаимоотношенията. Такава здрава чувствителност създава климат на любов, в който човекът се развива.“

+++

„Семействата на емигрантите трябва да намират навсякъде в Църквата своето отечество. Тази задача се намира в самото естество на Църквата, която е знак на единство в разнообразието.“

Свети Августин:

„Всички единогласно смятайте Бог за Баща, Църквата за Майка, а християните за братя в семейството на Божия народ.“

Блажена Майка Тереза от Калкута:

„Трябва да се обичаме в семейството, да се споделя любовта вкъщи, за да се научим да се отдаваме на другите. Науката на даването трябва да струва, да боли, за да означава нещо. Любов, която не допълва страданието, не е истинска. Отказването от нещо, което искаме да имаме - това е любов.“

+++

„Ако искате да принесете в жертва дом на бездомния Христос, направете вашите домове места, изобилстващи в мир, щастие и любов, чрез вашата любов към всеки член на семейството ви и към вашите близки.“

Папа Бенедикт XVI:

„Човешките права, дори взети като права на индивида, притежават основно обществено измерение, изразяващо се по съществен и вроден начин в семейството. Затова този, който дори неумишлено действа във вреда на семейната институция и я отслабва, излага на риск мира на цялата общност, защото отслабва институцията, която фактически е главното училище на мира. Всичко, което отслабва семейството, основано върху брака между мъжа и жената, което директно или индиректно намалява неговата готовност за отговорно приемане на новия живот, което затруднява изпълването на правата това семейство да бъде отговорно за възпитанието на децата, поставя обществена пречка на пътя към мира. Ако обществото желае да живее в мир, то трябва да се вдъхнови от ценностите, върху които се опира семейната общност.“

+++

„Семейство, основано върху брака, е наследство на човечеството, фундаментална обществена институция; то е основна клетка и стълб на обществото, обхващащо както вярващите, така и невярващите. То е реалност, която всички страни трябва да оценяват най-високо, понеже бъдещето на човечеството идва чрез семейството.“

От сп. „Гласът на Църквата“, бр. 3/2014 г.

Пословици

Ако има лек - защо се вайкаш? Ако няма лек - защо се вайкаш?

Източна пословица

Ако ще сядаш по пътя си, седни с лице към пътя, който трябва да извървиш, и с гръб към извървяното.

Китайска пословица

Ако проявиш търпение в мигове на гняв, ще си спестиш 100 дни тъга.

Китайска пословица

Когато се строши колата, мнозина ще ви кажат откъде е трябвало да минете.

Турска пословица

Ако не влезеш в леговището на тигъра, не можеш да вземеш тигърчетата.

Японска пословица

Любовта и кашлицата не могат да се скрият.

Италианска пословица

Има ли смисъл да тичаш, когато си на погрешен път?

Немска пословица

Не от пости се умира, а от лакомия.

Руска пословица

Моли се. Но не спирай да гребеш към брега.

Руска пословица

Нищо не липсва на погребението на богатия освен някой, който да жали за смъртта му.

Китайска пословица

Няма дърво, което да не е разтърсвано от вятъра.

Пословица хинду

Най-добре затворената врата е тази, която може да се остави отворена.

Китайска пословица

Който не разбира от един поглед, няма да разбере и от дълго обяснение.

Арабска пословица

Когато заговориш, старай се думите ти да бъдат по-добри от тишината.

Индийска пословица

Медицината може да лекува само болестите, които се лекуват.

Китайска пословица

Споделената радост е двойна радост; споделената мъка е половин мъка.

Шведска пословица

Не си отваряй устата, ако не си сигурен в това, което ще кажеш; тишината е по-красива.

Арабска пословица

И най-дългият път започва с една крачка.

Пословица хинду

Когато сочиш с пръст, помни, че другите три пръста сочат към теб.

Английска пословица

Мъдростта не се предава, а се научава.

Арабска пословица

Мъдрецът не казва това, което знае, а глупакът не знае това, което казва.

Китайска пословица

Лафове

✓ Наводненията не стават, защото реките преливат, а защото страната потъва.

✓ Политиците и пелените трябва да се смеят често - и двете по една и съща причина.

✓ Правосъдието е като усойницата - хапе само босите крака.

✓ Земята ще бъде на работниците, но реколтата - не.

✓ Да имаш чиста съвест е резултат на лоша памет...

✓ Да се греши е човешко, но още по-човешко е да се хвърля вината върху друг.

По Solidaridad.net

Папата завърши посещението си в Южна Корея с литургия на помирието

Скъпи братя и сестри, Тъй като престоят ми в Корея е към своя край, благодаря на Бог за изобилната благословия, която Той е дал на тази скъпа страна, и по особен начин на Църквата в Корея. Сред тези благословии запазвам специално спомена, който за всички нас в последните дни означаваше присъствието на толкова млади поклонници от цяла Азия. Тяхната любов към Исус и ентузиазмът им за разпространението на Неговото царство бяха вдъхновяващи за всички нас.

Моето посещение завършва сега с това евхаристично тържество, на което молим Бог за благодатта на мира и помирието. Тази молитва има особен резонанс на Корейския полуостров. Днешната литургия е на първо място молитва за помирието в корейското семейство. В Евангелието Исус ни казва колко мощна е молитвата ни, когато двама или трима от нас се молят заедно (Мт. 18, 19-20). Колко повече, когато цял един народ издига горещата си молитва към небето!

Първото четиво ни представя обещанието на Бог да поведе отново към единство и просперитет един народ, разпилян от злото и разделението. За нас както и за народа на Израел това е обещание, изпълнено с надежда, то сочи към едно бъдеще, което Бог подготвя за нас още сега. Но това обещание е неразривно свързано с една заповед - заповедта да се завърнем при Бог и да спазваме Неговия закон от все сърце (срвн. Втор. 30, 2-3). Божите благодати на помириение, единство и свобода са неразривно свързани с благодатта на обръщането, с обръщане на сърцето, което може да промени хода на

живота и историята ни като индивиди и като народ...

В днешното Евангелие Петър пита Господ: „Господи, колко пъти да прощавам на брата си, когато съгрешава против мене? До седем пъти ли?“, а Господ му отговаря: „Не ти казвам до седем, а до седемдесет пъти по седем“ (Мт. 18, 21-22). Тези думи попадат в самата сърцевина на Исусовото послание за помириение и мир. Послушни на Неговата за-

първоначалните връзки на братска любов.

Така че това е посланието, което искам да ви оставя в края на моето посещение в Корея. Повярвайте в силата на Христовия кръст! Приемете неговата помиряваща благодат в сърцата си и споделете тази благодат с другите!

Затова нека да се молим за нови възможности за диалог, за срещи и разрешаване на проти-



повед, ние молим всеки ден нашия Небесен отец да ни прости греховете, „както и ние прощаваме на нашите длъжници“. Ако не сме готови да го правим, как тогава можем честно да се молим за мир и помириение?

Исус иска от нас да вярваме, че прошката е вратата, която води към помирието. Като ни заповядва да прощаваме на ближните си неограничено, Той ни призовава да направим нещо съвсем радикално, но също така ни подарява и благодатта да го направим. Това, което от човешка гледна точка изглежда невъзможно, неосъществимо и понякога дори отблъскващо, Той прави възможно и плодотворно посредством безкрайната сила на Своя кръст. Христовият кръст разкрива Божията сила да се преодолее всяко разделение, да се излекува всяка рана и да се възстановят

воречията, за трайна щедрост в предоставянето на хуманитарна помощ за нуждаещите се и за все по-дълбоко познание за това, че всички корейци са братя и сестри, членове на едно семейство, на един народ...

Скъпи братя и сестри, Бог ни зове да се върнем при Него и да се вслушаме в гласа Му и ни дава обещание да изгради страната с още по-голям мир и просперитет, отколкото са познавали нашите предци. Нека всички, които в Корея следват Христос, да подготвят настъпването на този нов ден, в който тази „страна на утринната тишина“ ще се радва на преизобилната Божия благословия, на хармония и мир! Амин.

Из проповедта на папата на литургията на помирието в катедралата „Миеонг-донг“ в Сеул

Превод: catholic-news.bg

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава четвърта Други богослужения (Други литургични чествания) Член 2

Християнското погребение

1685 Различните ритуали при погребенията изразяват Пасхалния характер на християнската смърт и отговарят на обстоятелствата и традициите на всяка област, дори що се отнася до цвета на богослужението (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 81: AAS 56 (1964) 120).

1686 Погребалният „ред“ на римската литургия предлага три вида отслужвания, които отговарят на трите възможни места на тяхното извършване (Църква, дом, гробища), и съобразно знанието, което им придава семейството, местните обичаи, култура и народното благочестие. Това отслужване е общо за всички литургични традиции и обхваща четири важни момента.

1687 Приемът на общността. Богослужението започва с поздрав на вярата. Близките на починалия се приемат с думи „на утеха“ (в смисъла на Новия завет: силата на Светия Дух е в надеждата) (Вж. 1 Кор. 4, 18). Молещата се общност, която се събира, очаква също „думите на вечния живот“. Смъртта на един член на общността (или годишнина от смъртта, седмия или тридесетия ден е събитие, което трябва да ни накара да надминем перспективите на „този свят, тук“ и да привлече вярващите в истинските перспективи на вярата във възкръсналия Христос.

1688 Литургията на Словото по време на погребенията изисква много внимателна подготовка, тъй като присъстващата общност може да обхваща по-малко усърдни в Литургията вярващи, а също и приятели на починалия, които не са християни. В частност проповедта трябва да „избягва формата и стила на погребална възхвала“ (Вж. Ordo exsequiarum, De primo typo exsequiarum, 41, Editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1969) p. 21) и да осветли тайната на християнската смърт в светлината на възкръсналия Христос.

1689 Евхаристичното приношение. Когато отслужването става в Църква, Евхаристията е сърцето на Пасхалната реалност на християнската смърт (Вж. Ordo exsequiarum, Praenotanda, 1, Editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1969) p. 7). Тогава Църквата изразява своето действено общение с починалия: като принася на Отца в Светия Дух жертвата на Смъртта и Възкресението на Христос, тя Го моли, щото нейното чедо да се пречисти от своите грехове и от техните последици и да бъде допуснато до Пасхалната пълнота на трапезата на Царството (Вж. Ordo exsequiarum, De primo typo exsequiarum, 56, Editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1969) p. 26). Чрез така отслужваната Евхаристия общността на верните, по-специално семейството на починалия, се научава да живее в общение с този, който заспа в Господа, в общение с Тялото на Христос, на Когото той е жив член, и като се молят след това за него и с него.

1690 Сбогуването („с Богом“) с починалия е неговото „предаване на Бога“ от Църквата. Това е „последното сбогуване, с което християнската общност се обръща към един от своите членове преди тялото му да бъде спуснато в гроба“ (Вж. Ordo exsequiarum, Praenotanda, 10, Editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1969) p. 9). Византийската традиция изразява сбогуването с починалия с целувка.

При това последно сбогуване „се пеят песни за неговото заминуване от този живот и за раздялата с него, но също така, че има общение и събиране с него. В действителност умрелите и ние не сме разделени един от друг, защото всички изминаваме същия път и ще се намерим на същото място. Ние не ще бъдем никога разделени, защото живеем за Христос и сега сме съединени с Христос, ние отиваме към Него ... ще бъдем всички заедно в Христос“ (SANCTUS SIMEON THESSALONICENSIS, De ordine sepulturae, 367: PG 155, 685).

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

1691 „Християнино, познай своето достойнство. Защото сега ти участваш в божествената природа, не ставай лош, не се връщай в падението на миналия си живот. Спомни си на коя Глава принадлежиш и на кое Тяло си член. Помни, че ти бе изтръгнат от властта на мрака, за да бъдеш принесен в светлината и в „Царството Божие“ (SANCTUS LEO MAGNUS, Sermo 21, 3: CCL 138, 88 (PL 54, 192-193).

1692 Символът на вярата изповядва величието на Божиите дарове, дадени на човека в делото на творението и още повече в изкуплението и в освещението. Това, което вярата изповядва, се дава в тайнствата; чрез тайнствата, които са ги възродили, християните са станали „Божии чедо“ (Вж. Иоан. 1, 12) /1 Иоан.3, 1/, „участници в божественото естество“ /2 Петр. 1, 4/. Виждайки във вярата новото си достойнство, отсега нататък християните са призвани да „живеят достойно за Христовото благовестие“ (Вж. Фил. 1, 27). Посредством тайнствата и молитвата те получават благодатта на Христос и даровете на Неговия Свети Дух, които ги правят годни за този нов живот.

1693 Исус Христос винаги е вършел това, което е било угодно на Отца (Вж. Иоан. 8, 29). Той винаги е бил в пълно общение с Него. Така и учениците Му са призвани да живеят под погледа на Отца, който „вижда в скришно“ /Мат. 6, 6/, за да станат „съвършени, както е съвършен и Небесният... Отец“ /Мат. 5, 47/.

Из „Катехизис на Католическата църква“

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 9 (1490)
септември 2014 г.



София Лорен: Папа Франциск е знамение на нашето време

Във връзка с 80-годишнината на световноизвестната италианска актриса София Лорен (септември 2014 г.) журналист от италианския вестник „Оджи“ посещава дома ѝ и прави обширно интервю, в което тя разказва богатия си житейски и артистичен път. Накрая журналистът я моли да сподели мнението си за папа Франциск. Тя почти го прекъсва с думите: „Вие ме изпреварихте, тъкмо се канех да завършим нашия разговор с тази велика личност. Обикнах много папа Франциск. Името му шества победоносно по целия свят. Той е мощен, пленяващ, обаятелен, авторитетен. На неделни литургии -

когато съм в къщи - през цялото време стоя коленичила пред телевизора, слушам го, моля се, понякога плача от вълнение. Обладана съм от съкровена мечта. На 20 септември навършвам 80 години и очаквам и силно желая той да ме поздрави по телефона. Не знам дали ще издържа психически да

чуя гласа му. Аз съм емоционален човек и ще се подготвя. Това ще бъде най-красивият ми подарък. Аз съм християнка, той ме направи ревностна католичка. Гордея се с този велик човек. Той е знамение на нашето време. Моля се Бог да го закриля!“

Петър КОЧУМОВ

Ирак 118 християнски черкви жертва на терора на ислямистите

Християните в Ирак са изложени на атаки от страна на мюсюлмански екстремисти не само след нашествието на терористичната група „Ислямска държава“ (IS). През изминалите десет години в тази страна са били нападнати, разрушени или повредени общо 118 католически, православни и евангелистки храма - 45 в Багдад, 64 в Мосул, 8 в Киркук и един в Рамади. Това става ясно от списък, публикуван от асирийската информационна служба AINA.

Вълната на насилие значително се е увеличила от началото на юни, когато IS започна да завзема части в Северен Ирак. По информация на AINA до 29 юли 45 черкви и християнски центрове в Мосул са били разрушени, окупирани или превърнати в джамии. Във

втория по големина град в Ирак през 2003 г. са живели около 200 000 християни. От 1800 години насам Мосул е едно от най-големите християнски селища в страната. Междувременно 25 000 християни са избягали, след като IS ги постави пред ултиматума или да преминат към исляма, или да плащат данък за закрила. Ако откажат и двете, ще бъдат убити.

По данни на ООН около 200 000 са бежанците от Ирак. IS е обявила халифат в Северен Ирак, където с брутално насилие налага ислямския религиозен закон шариат. Сунитските войници нападат не само християни, но и мюсюлмани шити и йезиди, които смятат за „поклонници на дявола“.

По catholic-news.bg

Декларация на директора на пресцентъра от името на Светия отец

7 август 2014 г.

Светият отец следи с голямо притеснение драматичните новини, идващи от Северен Ирак, засягащи безпомощното население. Особено засегнати са християнските общности - народ, бягащ от собствените си селища поради насилията, което в последните дни бушува и разтърсва региона.

По време на молитвата Ангел Господен от 20 юли папа Франциск обяви с болка: „Нашите братя са преследвани, прогонвани, трябва да изоставят домовете си, без да имат възможност да вземат нищо със себе си. На тези семейства и на тези хора желая да изразя близостта ми и постоянната ми молитва. Скъпи събратя и сестри, така гонени, зная колко страдате, зная, че сте лишени от всичко. Аз съм с вас във вярата в Този, Който победи злото.“

В светлината на случващите се ужасяващи събития Светият отец обновява духовната си близост до всички онези, които преживяват тези много мъчителни изпитания и се присъединява към зова на местните владици, приканвайки заедно с тях да се отправят от цялата Църква обща молитва за техните страдащи общности, за да се изпроси от Светия Дух дарът на мира.

Негово светейшество се обръща настоятелно също и към международната общност - да се задвижи, за да се прекрати случващата се хуманитарна драма, да се защитят тези, които са заплашени от насилие и да им се осигурят необходимите помощи, най-вече тези от първа необходимост; съдбата на толкова много прокудени зависи от солидарността на всички.

Папата приканва всички към молитва и на всеки вярващ повтаря: „Господ на мира да възбуди във всекиго истинско желание за диалог и помирение. Насилието не се побеждава с насилие. Насилието се побеждава с мир! Нека се молим в тишина, просейки мир; всички в тишина... Марийо, Царице на мира, моли се за нас!“

(Ангел Господен от 20 юли 2014 г.)

Симпатизантите на папата В Туитър надхвърлиха 15 милиона

Акаунтът на папа Франциск (@Pontifex), който е на девет езика, надхвърли 15 милиона симпатизанти. Преди месец те бяха 14 милиона, а същественото им увеличаване се свързва с папската визита в Южна Корея. Според данните, публикувани от Ватиканския пресцентър, най-голям е броят на испански говорещите - 6,48 милиона, на английски - 4,36 милиона, на италиански - 1,87 милиона, на португалски -

1,12 милиона, на френски - 291 хил., на немски - 206 хил., на полски - 251 хил., и на арабски - 145 хиляди.

Папският акаунт в Туитър бе активиран през 2012 г. от папа Бенедикт XVI, а първият туит бе изпратен на 12 декември. За по-малко от година и половина от избирането му папа Франциск увеличи пет пъти броя на посетителите в папския акаунт.



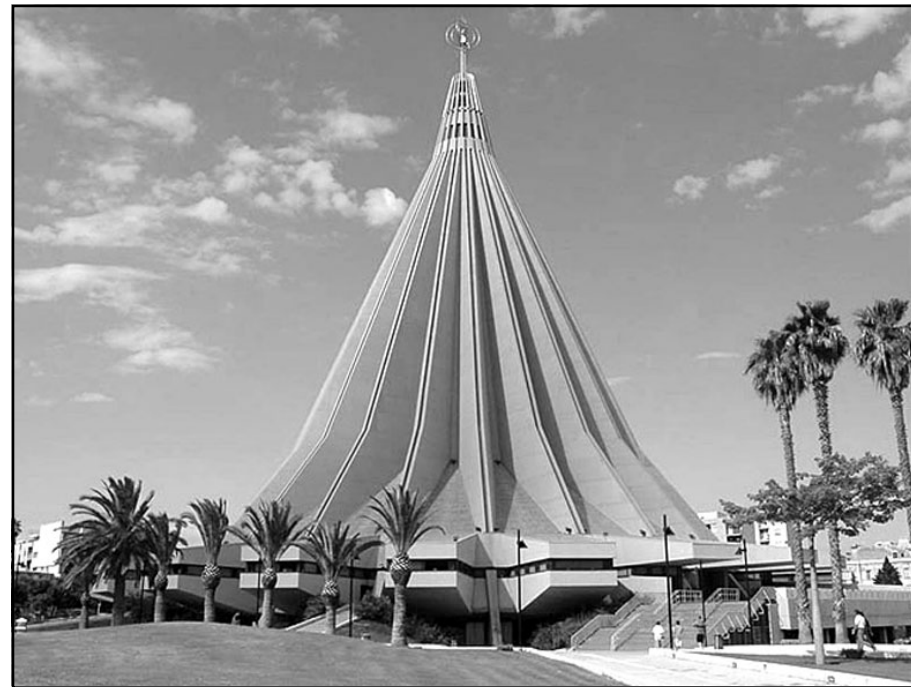
Плачещата Дева Мария от Сиракуза

В следвоенните години в Италия се ширели бедност, безработица, увеличавали се социалното напрежение и междуособиците. Много от хората, живеещи в сцилианския град Сиракуза, не се интересували от Бог, нито пък държали на вярата и морала, а живеели разгулно. Нищо не предвещавало, че именно там, на ул. Via degli Orti San Giorgio № 11, в до-

те. Негови свидетели станали след малко и останалите членове на семейството. Антония бдяла пред статуята, като подсушавала непрекъснато сълзите с кърпичката си, а след това и с топчета памук. Повикали полиция. Мъжете първоначално се присмивали, но скоро трябвало да признаят, че Мадоната действително плаче. Полицията взели

все по-надалеч и прииждали все нови и нови хора. Започнали да молят броеницата с различни намерения.

Божията Майка плакала почти непрекъснато в продължение на четири дни. На 1 септември в 11 ч. Мадоната от статуята престанала да плаче. Сълзите били поставени в епруветки и занесени за изследване. Резултатите, документи-



рани и подписани от четирима лекари, показали, че се касае за истински човешки сълзи. Присъстващият свещеник помолил лекарите да положат клетва над Евангелието. Напоените със сълзи парчета памук били разпратени на различни места, където се случили много чудеса.

Причината за плача на Божията Майка било нежеланието на хората да се молят. Човекът не се молел повече, защото бил завладян от високомерие; той не се обръщал към Бог, не призовавал, не чувал и не следвал вече Свети Дух. Доверявал се само на човешкото и нямал вече вяра в Бог.

статуята в джипа си, който се намокрил от сълзите ѝ. В полицейския участък сълзите престанали и тъй като служителите не знаели какво да правят, върнали статуята в дома на Анджелино и Антония, където поставена на възглавница, тя пак започнала да плаче.

На следващата утрин пред дома им се събрало огромно множество хора. Някои дори били прекарвали нощта там. Пристигналият комисар Николо Самперизи - дошъл, за да укроти шумящите и неспокойни хора - също видял плачещата статуя. Решили да я поставят на масичка в двора, за да я виждат всички. Сред събралите се бил и капеланът Винченцо Сапио от общността „Слуги на Мария“ - първият свещеник, видял чудото. Новината се разпространявала

обръщал към Бог, не призовавал, не чувал и не следвал вече Свети Дух. Доверявал се само на човешкото и нямал вече вяра в Бог.

Явлението било незабавно признато от папа Пий XII. Показателно е, че чудото се случило няколко дни преди да излезе неговата енциклика „Fulgens Corona“ (Блестяща корона), публикувана на 8 септември, в която Пий XII обявявал Годината на Мария.

Днес между Piazza Vittoria и Viale Teocrito в Сиракуза се издига монументалното светилище на Мадоната на сълзите - Santuario Madonna delle Lacrime, високо 74 м, което е цел на хиляди поклонници.

Според църковния календар празникът на Дева Мария от Сиракуза е на 1 септември.

По www.catholic-news.bg